

Ale ani podmínka druhá nepříčí se zákonu. Je jisto, že v daném případě rozprodává se celý zabraný velkostatek a že aspoň valná část jeho unikne záboru a tím i dispozicím stpú-u. Jestliže se za těchto okolností stpú stará o to, aby dříve než se tak stane, zaplacený byly dlužné hektarové příspěvky z majetku dosud zabraného, nelze ani tu shledati, že by přestoupil meze péče jemu uložené.

Č. 7432.

Samospráva obecní (Čechy): I. * Obecní starosta, jenž byl dle § 100, odst. 2 česk. obec. zřiz. s úřadu sesazen, nemůže v tomto období volebním býti za starostu znovu volen. — II. Sesazení obecního starosty s úřadu podle § 100, odst. 2. obec. zřiz. má povahu disciplinárního trestu.

(Nález ze dne 24. září 1928 č. 3064/27.)

V ě c: Hynek B. v L. proti zemské správě politické v Praze o volbu starosty obce.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Min. vnitra zamítlo výnosem z 13. července 1926 po dohodě se zsv-em v Praze odvolání st-lovo z výměru zsp-é v Praze ze 4. března 1925, jímž tato v souhlase s osk-í v Dobřanech podle § 100 ob. zřiz. sesadila st-le s úřadu starosty obce L., ježto se dopustil hrubého porušení svých povinností.

Při doplňovací volbě starosty, dvou náměstků a ostatních členů obecní rady, jež následkem tohoto rozhodnutí stala se nutnou a jež vykonána dne 22. srpna 1926, zvolen st-l opět starostou obce. — K podaným námitkám zrušila zsp nař. rozhodnutím volbu tu v základě § 67 řádu volení v obcích, nařídila vykonání volby nové a současně vyslovila, že st-l nemůže až do 8. října 1927 býti volen za starostu obce L.

Jednaje o stížnosti do rozhodnutí toho podané, vycházel nss z těchto úvah:

St-l vytýká, že sesazením s úřadu starosty obce nestal se tento nevolitelným na touž funkci, neboť nevolitelnost taková není vyslovena ani v zákoně, ani v onom úředním rozhodnutí, jímž byl úřadu svého zbaven, naopak má prý toto zbavení jedině ten účinek, že býv. starosta musí se podrobiti nové volbě, při níž však členové ob. zastupitelstva mají právo, mají-li k němu i nadále důvěru, jej za starostu znovu zvoliti.

Tento právní názor st-lův spočívá však na zásadním omylu co do výkladu právní povahy úředního aktu dle § 100. odst. 2. ob. zř. Názor ten byl by snad správným tenkrát, kdyby tento úřední akt byl pouhým adm. opatřením, jímž úřad zbavuje starostu, resp. člena obecní rady jeho funkce proto, že pozbyl důvěry u svých voličů, t. j. u členů obecního zastupitelstva, kteří nemají možnost sami volbu jeho odvolati. Avšak tento úřední výrok takovou povahu nemá. Jak z nadpisu § 100 ob. zř. a také z ustanovení jeho 1. odstavce vyplývá, jde tu o výrok

disciplinární, při němž se disc. trest sesazení ukládá zcela objektivně pro porušení povinností tam vytčených a bez ohledu na to, zda snad členové ob. zastupitelstva, resp. jejich většina přes takovéto porušení úředních povinností k disciplinovanému důvěru má či nemá. Pak ovšem plyne z povahy disc. trestu sesazení, že potrestaný nemá snad býti zbaven své funkce jen na tak dlouho, dokud jeho voličové ho opět nezvolí, nýbrž že nadále nemá vůbec funkci takovou zastávat. Jak dlouho má toto »nadále« trvat, o tom mohl býti spor jedině v tom smyslu, zda jest tím vyslovena nevolitelnost člena obecního zastupitelstva ve funkci člena obecní rady jen na dobu vol. období, na něž byl zvolen, či na dobu delší. Prv uvedená hranice jest však minimální, jakou z povahy disc. trestu lze připustiti a nevolitelnost na tuto dobu je již obsažena v disc. výroku sesazovacím, aniž by bylo třeba, aby tam výslovně byla deklarována. Že nelze připustiti, aby sesazený funkcionář mohl v témže období býti opět zvolen, to plyne také z úvahy, že takovéto opětné zvolení bylo by v podstatě zmařením účinku dozorčího opatření úředního, učiněného na ochranu zájmů veřejných.

Těmito úvahami jest však vyvrácena nejen námitka proti zrušení volby, nýbrž i proti dalšímu výroku, že st-1 až do 8. října 1927, t. j. až do uplynutí běžného volebního období za starostu obce L. volen býti nemůže, neboť, byl-li důsledek tento obsažen již v aktu sesazovacím, pak nelze spatřovati nezákonnost v tom, jestliže žal. úřad tento již pravoplatně vyslovený důsledek znovu opakoval.

Č. 7433.

Pracovní doba: * Trestní zodpovědnost podnikatele závodu za dodržení zákonné osmihodinové doby pracovní nemůže býti vyloučena tím, že zaměstnanci s prodloužením pracovní doby byli srozuměni, nebo že o ně sami žádali.

(Nález ze dne 24. září 1928 č. 6654/27).

V ě c: Heřman Sch. ve S. proti zemské správě politické v Praze o přestupek zákona o osmihodinové době pracovní.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nálezem osp-é v T. z 20. května 1926 byl st-1 uznán vinným přestupkem § 1 zák. č. 91/18, jehož se dopustil tím, že delší dobu nechával ve své brusírně dříví pracovati dělníky 12 hodin denně a 72 hodiny týdně a odsouzen proto k pokutě 300 Kč a, byla-li by nedobytnou, do vězení v trvání 10 dnů.

Odvolání z nálezů toho podanému zsp nař. rozhodnutím nevyhověla z důvodů, uvedených v nálezu I. stolice, poněvadž skutková povaha přestupku je seznáním živn. inspektora, a vlastním doznáním strany zjištěna. K námitce rekursu, že dělnictvo pracovalo v podniku st-lově přes zákonnou pracovní dobu z vlastní vůle, podotkla zsp, že zákon nečiní žádného rozdílu v tom, byla-li překročena osmihodinová doba pracovní z vůle dělnictva, či z rozkazu podnikatele; v obojím případě nese vinu zaměstnavatel.

O stížnosti uvažil nss toto: